

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

[Υπόθεση υπαγόμενη από 16.9.2020 στην αρμοδιότητα του Τρίτου Τμήματος]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 4 Απριλίου 2019, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Βασιλική Σοφianού και Βασιλική Πέππα, Σύμβουλοι, Κωνσταντίνα Σταμούλη (εισηγήτρια) και Ιουλία Παπαθεοδώρου, Πάρεδροι (με συμβουλευτική ψήφο).

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Επιτροπέων Πάρεδρος της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Δημήτριος Κοκοτσής, που αναπληρώνει νόμιμα την κωλυόμενη Γενική Επίτροπο της Επικρατείας.

Γραμματέας: Γεωργία Φραγκοπανάγου, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ... έφεση ... ο οποίος παραστάθηκε δια δηλώσεως, κατά το άρθρο 133 παρ.2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξουσίας δικηγόρου Μαρίας Βραχά (ΑΜ/ΔΣΑ 20738),

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου, και

κατά α) της ... πράξης του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και β) κάθε άλλης συναφούς προγενέστερης ή μεταγενέστερης πράξης ή παράλειψης της Διοίκησης.

Το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ΕΦΚΑ), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αγίου Κωνσταντίνου 8) και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του, παραστάθηκε ομοίως διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου. Στη συζήτηση κλητεύθηκε υπό την ιδιότητά του ως φορέα που από 1.1.2017 είναι υπόχρεος για την πληρωμή των συντάξεων του Δημοσίου και από 1.5.2018 έχει την αρμοδιότητα κανονισμού σύνταξης των συνταξιούχων του

Δημοσίου, βάσει του άρθρου 100 του ν. 4387/2016 (Α' 85) και των κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016 (Β' 4074) και 2915/783/17.1.2018 (Β' 55).

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του ΕΦΚΑ, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης, και

Τον Επιτροπεύοντα Πρόεδρο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη μέσω της πλατφόρμας «e:presence.gov.gr».

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής:

1. Με την υπό κρίση έφεση, όπως αναπτύσσεται με το νομίμως κατατεθέν στις 3.4.2019 υπόμνημα, ο εκκαλών, πολιτικός συνταξιούχος, πρώην υπάλληλος της Περιφέρειας ..., στρέφεται κατά της ... πράξης του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (ΓΛΚ), με την οποία κανονίστηκε σε αυτόν σύνταξη βάσει της από 26.3.2021 συνολικής συντάξιμης υπηρεσίας του και ορίστηκε αυτή πληρωτέα από την ημερομηνία συμπλήρωσης του 65^{ου} έτους της ηλικίας του (4.2.2021), κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004. Ο εκκαλών επιδιώκει, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, την μεταρρύθμιση της πράξης αυτής προκειμένου - με την προσμέτρηση ως συντάξιμου αφενός του χρόνου υπηρεσίας του από 17.2.2011 έως 17.7.2015, ήτοι του χρονικού διαστήματος από τότε που κατέστη αμετάκλητη, με την δημοσίευση της ... απόφασης του Αρείου Πάγου, η ποινική του καταδίκη έως την ημερομηνία υποβολής της δήλωσης παραίτησής του και αφετέρου του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας (έτη 2-4-11) - να οριστεί η σύνταξή του πληρωτέα άμεσα και δη από 13.1.2016, ημερομηνία υποβολής της αίτησης για τη συνταξιοδότησή του, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 1 του ν.4336/2015, καθόσον κατά τους ισχυρισμούς του, έχει ήδη συμπληρώσει τριακονταπενταετή υπηρεσία και το 59^ο έτος της ηλικίας του.

2. Η έφεση αυτή, για την οποία έχει καταβληθεί το προσήκον παράβολο (βλ. το με κωδικό πληρωμής ... ηλεκτρονικό παράβολο), κατά το μέρος που στρέφεται κατά κάθε άλλης συναφούς προγενέστερης ή μεταγενέστερης πράξης ή παράλειψης της Διοίκησης, χωρίς να προσδιορίζονται οι εκκαλούμενες πράξεις ή παραλείψεις, είναι παντελώς αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης και για το λόγο αυτό, που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 53 π.δ. 1225/1981, Α' 304), πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη (ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 634/2019, 911/2018, 790/2016, 5000/2015 κ.ά.). Κατά τα λοιπά η ένδικη έφεση έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα και νομότυπα και συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω κατά τη νομική και ουσιαστική της βασιμότητα.

3. Ο Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ.169/2007, Α' 210, στο εξής: Συνταξιοδοτικός Κώδικας) ορίζει, στο άρθρο 1, ότι «1. Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος που λαμβάνει κάθε μήνα μισθό από το Δημόσιο Ταμείο ή από άλλους ειδικούς πόρους δικαιούται σε ισόβια σύνταξη από το Δημόσιο Ταμείο: α) Αν

απομακρυνθεί με οποιονδήποτε τρόπο από την υπηρεσία και έχει εικοσιπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία. (...) β) Αν απολυθεί και έχει εικοσαετή τουλάχιστον πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία. γ) (...)», στην παράγραφο 1 του άρθρου 56, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή της, από 1.1.2011, με το άρθρο 6 παρ. 2 εδ. β' του ν.3865/2010 (Α' 120), ότι «1. Για την καταβολή της σύνταξης των υπαλλήλων, που υπάγονται στην συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου, θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α) (...) β) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά, καθώς και για όσους προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1992, το πεντηκοστό (50ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο, για μητέρες που έχουν ανήλικα (...) παιδιά, (...) το πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος συμπληρωμένο για τις λοιπές γυναίκες και το εξηκοστό (60ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες. Το κατά το προηγούμενο εδάφιο πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος ηλικίας των γυναικών και το εξηκοστό (60ο) έτος ηλικίας των ανδρών αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού (60ου) έτους για τις γυναίκες και του εξηκοστού πέμπτου (65ου) έτους για τους άνδρες, ο δε υπάλληλος θα ακολουθεί το όριο ηλικίας, που ισχύει κατά το χρόνο, που θεμελιώνει το δικαίωμα σύνταξης. (...)», στην παράγραφο 2 του ίδιου ως άνω άρθρου 56, ότι «α. Η καταβολή της σύνταξης των πολιτικών υπαλλήλων της προηγούμενης παραγράφου, οι οποίοι αποχωρούν από την υπηρεσία λόγω παραίτησης ή για άλλους λόγους πριν από τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησης, αναστέλλεται μέχρι τη συμπλήρωση της ηλικίας αυτής. (...)», στην παράγραφο 15, που προστέθηκε με το άρθρο 2 παρ. 6 του ν.3234/2004 (Α' 52) και αναριθμήθηκε σε παράγραφο 14 με το άρθρο 4 παρ.7 του ν.3660/2008 (Α' 78) ότι «Η σύνταξη όσων θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με βάση τις διατάξεις της περίπτωσης β' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του Κώδικα αυτού αρχίζει να καταβάλλεται μετά τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας τους» και στην παράγραφο 16 του ίδιου ως άνω άρθρου 56, η οποία είχε προστεθεί με το άρθρο 1 παρ. 6 του ν. 4336/2015 (Α' 94), όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση της παρ. 1 αυτής με το άρθρο 1 παρ. 3 του ν. 4337/2015 (Α' 129), ότι «α. Τα ισχύοντα κατά περίπτωση μέχρι και τις 18.8.2015 όρια ηλικίας καταβολής της σύνταξης αυξάνονται σταδιακά από την επομένη της ημερομηνίας αυτής έως και την 1.1.2022, στα προβλεπόμενα από τους κατωτέρω πίνακες νέα όρια ηλικίας, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 3 του άρθρου 7 του ν. 3865/2010 (Α' 120). (...) δ. Οι διατάξεις των προηγούμενων περιπτώσεων δεν έχουν εφαρμογή: αα. Για όσους κατά τις 19.8.2015 έχουν συμπληρώσει τα έτη ασφάλισης και το όριο ηλικίας που αποτελούν, κατά περίπτωση, προϋπόθεση για την άμεση καταβολή ακέραιας της σύνταξής τους, όπως αυτά ισχύουν κατά την ανωτέρω ημερομηνία. (...) δδ. (...) Για την καταβολή της σύνταξης των προσώπων της περίπτωσης αυτής, εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι οικείες συνταξιοδοτικές διατάξεις όπως αυτές ισχύουν κατά την ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου αυτού. (...)». Τέλος, κατ' εξουσιοδότηση της παραγράφου 9 του άρθρου 1 του ν.4336/2015 εκδόθηκε η 122900/0092/27.10.2015 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης (Β'2325), η οποία ορίζει τα εξής: «Για την εφαρμογή

των ΠΙΝΑΚΩΝ 1 και 2 του άρθρου 1 του Μέρους Α του Ν. 4336/2015 (Α' 94) ισχύουν τα ακόλουθα: 1. Τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης των υπαλλήλων - λειτουργών του Δημοσίου που έχουν θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι και τις 31.12.2012 και δεν έχουν συμπληρώσει το κατά περίπτωση ισχύον όριο ηλικίας καταβολής της σύνταξης μέχρι και τις 18.8.2015 (προηγούμενη της ημερομηνίας έναρξης ισχύος του ν. 4336/2015), αυξάνονται σταδιακά από 19.8.2015 έως και την 1.1.2022, σύμφωνα με τους πίνακες 1 και 2 του Μέρους Α του άρθρου 1 του Ν. 4336/2015 και διαμορφώνονται σε έτη και μήνες ως εξής: Πίνακας 1 (...) Πίνακας 2 (...) 2016 Ηλικία: 60 Ηλικία συνταξιοδότησης: 61 και 9 μήνες (...) 3. Επεξήγηση πινάκων και εννοιών Α. Στήλη «Ηλικία»: Αποτυπώνεται το ισχύον στις 18.8.2015 όριο ηλικίας συνταξιοδότησης. Στήλη «Ηλικία συνταξιοδότησης»: Αποτυπώνεται το ισχύον κατά περίπτωση από 19.8.2015 μέχρι και την 1.1.2022 νέο όριο ηλικίας καταβολής της σύνταξης. (...) 4. Υπαγόμενοι στους Πίνακες. α. Στον ΠΙΝΑΚΑ 1 (...) β. Στον ΠΙΝΑΚΑ 2 υπάγονται τα πρόσωπα που η σύνταξή τους καταβάλλεται με τη συμπλήρωση των προβλεπομένων, από τις διατάξεις των περ. α και β της παρ. 1 του άρθρου 56 του π.δ. 169/2007, όπως ισχύουν, ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, κατά περίπτωση (...)).

4. Από το συνδυασμό των προπαρατιθέμενων διατάξεων συνάγονται τα ακόλουθα: Α) Βασικός κανόνας για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος από δημόσιο υπάλληλο είναι η συμπλήρωση εικοσιπενταετούς πλήρους πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας, χωρίς να ενδιαφέρει ο ειδικότερος λόγος για τον οποίο ο υπάλληλος απομακρύνεται από την υπηρεσία. Κατά παρέκκλιση, όμως, του ανωτέρω κανόνα και για λόγους επιείκειας προς τον υπάλληλο, που αποχωρεί από την υπηρεσία για λόγους ανεξάρτητους από τη βούλησή του, θεσπίζονται μειωμένες χρονικές προϋποθέσεις για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης από αυτόν. Ειδικότερα, εάν ο υπάλληλος απολυθεί από την υπηρεσία, αρκεί προς τούτο εικοσαετής πλήρης πραγματική συντάξιμη υπηρεσία. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, λόγω του γεγονότος ότι ο υπάλληλος αποχωρεί με λιγότερα έτη υπηρεσίας και κατά τεκμήριο σε μικρότερη ηλικία, θεσπίζεται ως πρόσθετη προϋπόθεση (άρθρο 2 παρ. 6 του ν.3234/2004), για την καταβολή της σύνταξης, να έχει συμπληρώσει ο απολυθείς υπάλληλος το 65ο έτος της ηλικίας του. Στο πεδίο εφαρμογής, όμως, της ρύθμισης αυτής δεν υπάγονται όσοι απολύονται έχοντας ήδη συμπληρώσει εικοσιπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία, ακόμα και αν απομακρυνθούν από την υπηρεσία λόγω απόλυσης. Τούτο, διότι οι τελευταίοι θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης με βάση την περίπτωση α' του άρθρου 1 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (εικοσιπενταετία), η οποία δεν συναρτάται με τον ειδικότερο λόγο αποχώρησης του υπαλλήλου από την υπηρεσία, αρκούντος του αντικειμενικού γεγονότος της απομάκρυνσης και της εικοσιπενταετούς συντάξιμης υπηρεσίας (ΕλΣυν II Τμ. 1781/2019, 374/2018, 590/2017, 811, 501, 49/2016, 5314/2015 κ.ά.). Σε κάθε πάντως περίπτωση, έχουν εφαρμογή και για τους απολυόμενους, που θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης κατά το άρθρο 1 παρ.1 περ. α' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα τα (γενικά) όρια ηλικίας συνταξιοδότησης των υπαλλήλων, που θεσπίζονται με τις διατάξεις του άρθρου 56 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, με τις εκεί προβλεπόμενες διαφοροποιήσεις και αναλόγως

του έτους κατά το οποίο θεμελιώνεται το συνταξιοδοτικό τους δικαίωμα, ανεξαρτήτως της μετέπειτα παραμονής τους στην υπηρεσία (ΕλΣυν II Τμ.374/2018, 1060/2015, 827/2010, 1518/2009) Β) Στο πλαίσιο αυτό, με τις διατάξεις του άρθρου 56 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως ίσχυαν πριν από την αντικατάστασή τους από 1.1.2011, με το ν.3865/2010, για τους άνδρες υπαλλήλους που θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και, σε κάθε περίπτωση μέχρι την 31^η Δεκεμβρίου 2010, θεσπίζεται ως ηλικία συνταξιοδότησης το εξηκοστό έτος της ηλικίας τους, αυξανόμενο από την ημερομηνία αυτή και μετά, κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού πέμπτου έτους της ηλικίας τους, ενώ για τις γυναίκες υπαλλήλους το πεντηκοστό όγδοο έτος της ηλικίας τους, αυξανόμενο, κατά τα ανωτέρω οριζόμενα για τους άνδρες, μέχρι τη συμπλήρωση του 60ου έτους της ηλικίας τους. Η διαφορετική αυτή συνταξιοδοτική μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών δεν συνιστά θετικό μέτρο για την προώθηση της ισότητας μεταξύ των δύο φύλων και την άρση τυχόν υφιστάμενων ανισοτήτων σε βάρος των γυναικών, αφού με τον τρόπο αυτό δεν διευκολύνονται οι γυναίκες στη συνέχιση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας. Αντίθετα, συνιστά δυσμενή διάκριση των ανδρών έναντι των γυναικών με μόνο κριτήριο το φύλο τους, που δεν δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος ούτε δικαιολογείται από καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη ιδιαίτερων μέτρων υπέρ των γυναικών. Επομένως, η ως άνω συνταξιοδοτική ρύθμιση με την οποία θεσπίζεται μικρότερο όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των γυναικών αντίκειται στη συνταγματική αρχή της ισότητας και πρέπει, προς αποκατάσταση της ίσης μεταχείρισης των δύο φύλων, να τύχει εφαρμογής και στους άνδρες υπαλλήλους. Η ίδια ρύθμιση είναι αντίθετη και στο άρθρο 141 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και ήδη άρθρο 157 στην ενοποιημένη απόδοση της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως εκ τούτου, για λόγους τήρησης των επιταγών του άρθρου αυτού για την ίση μεταχείριση των δύο φύλων για όσο χρονικό διάστημα διατηρείται σε ισχύ η δυσμενής αυτή διάκριση σε βάρος των ανδρών, ως δικαιολογούμενη κατά την αντίληψη του εθνικού νομοθέτη από κοινωνικούς λόγους, πρέπει να επεκταθεί η εφαρμογή της και στους άνδρες υπαλλήλους (ΕλΣυν Ολ. 317, 319, 322/2020, όπου και μειοψηφίες και ειδικότερες γνώμες). Γ) Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος, ο οποίος με βάση το χρόνο συντάξιμης υπηρεσίας του θεμελίωσε δικαίωμα σύνταξης μέχρι 31.12.2010, και, επομένως, μέχρι 31.12.2012 (βλ. άρθρο πρώτο παρ. Β2 του ν.4093/2012, Α' 222), ήτοι συμπλήρωσε μέχρι το χρονικό αυτό σημείο τον κατά νόμο προβλεπόμενο ελάχιστο χρόνο πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας ή ασφάλισης (κατά περίπτωση), στον οποίο συνυπολογίζεται και ο χρόνος της στρατιωτικής θητείας, υπό τον όρο καταβολής της οριζόμενης στα άρθρα 17 και 20 του ν.2084/1992 συνταξιοδοτικής εισφοράς (ΕλΣυν II Τμ.790/2016, 827/2010, 4753/2013 κ.ά.), δικαιούται πλήρους σύνταξης με βάση της ισχύουσες προ της εφαρμογής του ν. 3865/2010 προϋποθέσεις, εφόσον όμως έχει συμπληρώσει το κατά περίπτωση ισχύον όριο ηλικίας μέχρι και την 18^η.8.2015 (προηγούμενη της ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος του ν. 4336/2015) (βλ. σχετικά και την αιτιολογική έκθεση του ν. 4337/2015 κατά την οποία: «Με τις διατάξεις της παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 4336/2015 προβλέπεται η σταδιακή αύξηση των ορίων ηλικίας

συνταξιοδότησης από 19.8.2015 για όσους είχαν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης μέχρι την 31^η.12.2012 και κατά την ημέρα δημοσίευσης του νόμου αυτού δεν είχαν συμπληρώσει το κατά περίπτωση ισχύον όριο ηλικίας συνταξιοδότησης», καθώς και ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 1457, 1001/2020, 503/2019, ΣτΕ 3281/2017 σκ.22).

5. Ο ισχύων, κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, Κώδικας Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (ν. 2683/1999, Α' 19, στο εξής: ΥΚ), όριζε στην παρ. 1 του άρθρου 8 ότι: «Δεν διορίζονται υπάλληλοι: α) Όσοι καταδικάστηκαν για κακούργημα και σε οποιαδήποτε ποινή για (...) υπεξαίρεση (κοινή και στην υπηρεσία), (...) δωροδοκία (...)), στο άρθρο 148 ότι: «Η υπαλληλική σχέση λύεται με το θάνατο, την αποδοχή της παραίτησης, την έκπτωση και την απόλυση του υπαλλήλου» και στο άρθρο 150 ότι: «Ο υπάλληλος εκπίπτει αυτοδικαίως της υπηρεσίας, εφόσον με αμετάκλητη δικαστική απόφαση: α) καταδικασθεί σε ποινή τουλάχιστον πρόσκαιρης κάθειρξης ή σε οποιαδήποτε ποινή για πλημμέλημα από τα αναφερόμενα στην περ. α' της παρ. 1 του άρθρου 8 (...) β) (...) Η έκπτωση επέρχεται από την ημερομηνία δημοσίευσης της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης. Για την έκπτωση εκδίδεται διαπιστωτική πράξη, περίληψη της οποίας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» (πρβλ. και τις ομοίου περιεχομένου ρυθμίσεις των άρθρων 8 παρ. 1, 147 και 149 του νεώτερου Υπαλληλικού Κώδικα, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3528/2007, Α' 26). Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, εάν ο υπάλληλος καταδικασθεί για αδίκημα από τα περιοριστικώς μνημονευόμενα στην περιπτ. α' της παρ. 1 του άρθρου 8 του Υπαλληλικού Κώδικα, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η υπεξαίρεση και η δωροδοκία, η έκπτωση αυτού από την υπηρεσία επέρχεται αυτοδικαίως από τη χρονολογία που η καταδικαστική απόφαση κατέστη αμετάκλητη. Τότε, επομένως, είναι που λύεται η υπαλληλική σχέση και ο υπάλληλος χάνει τη δημοσιουπάλληλική του ιδιότητα, η δε διοικητική πράξη που εκδίδεται στη συνέχεια περιορίζεται στην απλή διαπίστωση του νομικού αυτού αποτελέσματος και δεν επάγεται πρωτογενείς έννομες συνέπειες, οι οποίες έχουν ήδη επέλθει με το αμετάκλητο της ποινικής καταδίκης (ΕλΣυν Ολ. 1980/2013, 1680/2009, 1/2008, ΙΙΤμ. 346, 347/2018, 6673, 5314/2015, 3743/2014, 1784/2006). Δοθέντος, εξάλλου, ότι ως μόνη προϋπόθεση της έκπτωσης του υπαλλήλου τάσσεται η περάτωση, με αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση, της ποινικής διαδικασίας, ως προς τη λύση της υπαλληλικής σχέσης, ουδεμία επιρροή ασκεί η αναστολή εκτέλεσης της ποινής, η οποία έχει τυχόν χορηγηθεί από το ποινικό δικαστήριο, βάσει των οικείων διατάξεων του Ποινικού Κώδικα (ΣτΕ 3276, 2985/2014, 3890/2013, 2040/2010). Συνακόλουθα, η συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου τερματίζεται, σε κάθε περίπτωση, από τότε που η καταδικαστική απόφαση κατέστη αμετάκλητη, με συνέπεια ο χρόνος υπηρεσίας που ενδεχομένως παρέχεται από αυτόν μετά την, κατά τα ανωτέρω, λύση της υπαλληλικής του σχέσης και ανεξαρτήτως της καταβολής μέρους ή του συνόλου των αποδοχών του, να μην αναγνωρίζεται ως συντάξιμος και να μην μπορεί να προσμετρηθεί στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου (ΕλΣυν Ολ. 1594/2008, 7/2002, ΙΙ Τμ. 346, 347/2018, 6673, 5314/2015, 3743/2014).

6. Το π.δ. 1225/1981 «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (Α' 304) ορίζει στο άρθρο 1 ότι: «Εις την δικαιοδοσίαν του Ελεγκτικού

Συνεδρίου ανήκουν πάσαι αι υπό των κειμένων διατάξεων ανατεθείσαι εις αυτό διαφοραί και υποθέσεις. Εν τη ενασκήσει της δικαστικής αυτού δικαιοδοσίας, το Συνέδριον δικαιούται να εξετάζη παρεμπιπτόντως τα ανακύπτοντα ζητήματα αρμοδιότητος των λοιπών δικαστηρίων, της επί τούτων αποφάσεως αυτού ισχυούσης μόνον επί της κριθείσης διαφοράς». Από την ανωτέρω διάταξη, κατά τα παγίως γεγόμενα δεκτά από τη νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου τόσο τα αρμόδια συνταξιοδοτικά όργανα, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς τους για κανονισμό των συντάξεων, όσο και το Ελεγκτικό Συνέδριο, προκειμένου να αχθεί σε επίλυση ζητήματος που εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητά του, όπως είναι η διαφορά από την απονομή σύνταξης, μπορούν και οφείλουν να εξετάζουν παρεμπιπτόντως το κύρος και τη νομιμότητα των πράξεων της διοίκησης, εφόσον αυτές αποτελούν νόμιμη ουσιαστική προϋπόθεση για την αναγνώριση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, εκτός αν υφίσταται για το ζήτημα αυτό απόφαση αρμοδίου διοικητικού δικαστηρίου με δύναμη δεδικασμένου, η οποία δεσμεύει τα συνταξιοδοτικά όργανα και το Ελεγκτικό Συνέδριο (ΕλΣυν Ολ. 445/2012, 2077/2010, 48/2009).

7. Στην προκειμένη περίπτωση, από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Ο εκκαλών, πρώην υπάλληλος της Περιφέρειας ..., γεννήθηκε στις 4.2.1956, προσελήφθη αρχικώς στο Υπουργείο Συγκοινωνιών στις 18.6.1981 (...), ακολούθως δε υπηρέτησε στο πρώην Νομαρχιακό Διαμέρισμα ... και ήδη στη διάδοχο αυτού Περιφερειακή Ενότητα ... της Περιφέρειας Ο ανωτέρω με την ... απόφαση του Τριμελούς Εφετείου ... καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης είκοσι οκτώ (28) μηνών με τριετή αναστολή για τα αδικήματα της υπεξαγωγής και νόθευσης εγγράφων και της υπεξαίρεσης στην υπηρεσία αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας κατ' εξακολούθηση. Αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής απορρίφθηκε με την ... απόφαση του Αρείου Πάγου, που δημοσιεύθηκε στις 19.5.2009. Ο ίδιος με την ... απόφαση του Τριμελούς Εφετείου ... καταδικάστηκε και για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας κατ' εξακολούθηση σε ποινή φυλάκισης 12 μηνών με τριετή αναστολή. Ακολούθως δε μετά την έκδοση της ... απόφασης του Αρείου Πάγου, με την οποία αναίρεθηκε εν μέρει η τελευταία αυτή απόφαση καταδικάστηκε για το ίδιο ως άνω αδίκημα σε ποινή φυλάκισης 8 μηνών με την ... απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη μετά την έκδοση της ... απόφασης του Αρείου Πάγου, η οποία δημοσιεύθηκε στις 16.2.2011. Παράλληλα, στο πλαίσιο της ενεργοποιηθείσας, αυτοτελούς και ανεξάρτητης από την ποινική, πειθαρχικής διαδικασίας (άρθρο 114 ΥΚ) με την ... απόφαση του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης του επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσης καθηκόντων έξι μηνών με πλήρη στέρηση των αποδοχών του, καθόσον κρίθηκε ένοχος των πειθαρχικών παραπτωμάτων της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους και της χαρακτηριστικώς ανάξιας για υπάλληλο διαγωγής εντός υπηρεσίας. Η δε ασκηθείσα κατά της τελευταίας αυτής απόφασης προσφυγή απορρίφθηκε με την ... απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Περαιτέρω, ο εκκαλών τέθηκε σε αργία από 10.1.2003 έως 17.11.2005, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 104 παρ.1 του ν.2683/1999 (βλ. αριθμ. ... και ... έγγραφα του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης

Διοικητικού-Οικονομικού της Περιφερειακής Ενότητας ...), στη συνέχεια δε επαναφέρθηκε στην υπηρεσία από 18.11.2005 με την ... απόφαση του Νομάρχη ... (βλ. και ... πιστοποιητικό υπηρεσιακών μεταβολών του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Διοικητικού-Οικονομικού της Περιφερειακής Ενότητας ...). Ωστόσο, παρά την δημοσίευση στις 19.5.2009 και στις 16.2.2011 των ... και ... αποφάσεων του Αρείου Πάγου, αντιστοίχως, με τις οποίες κατέστη αμετάκλητη η ποινική του καταδίκη για τα αδικήματα της υπεξαίρεσης στην υπηρεσία και της παθητικής δωροδοκίας, αντιστοίχως, ο εκκαλόν συνέχισε να παρέχει τις υπηρεσίες του και να μισθοδοτείται έως τις 17.7.2015, ημερομηνία υποβολής της δεύτερης αίτησης παραίτησής του, εξαιρουμένου του χρονικού διαστήματος από 18.11.2009 έως 17.5.2010 κατά το οποίο του είχε επιβληθεί η ποινή της προσωρινής παύσης καθηκόντων με πλήρη στέρηση αποδοχών (βλ. σχ. αριθμ. πρωτ... έγγραφο του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Διοικητικού-Οικονομικού της Περιφερειακής Ενότητας ...). Τελικώς, εκδόθηκε η ... διαπιστωτική πράξη του Περιφερειάρχη ... περί αυτοδίκαιης έκπτωσης του εκκαλούντος από την υπηρεσία λόγω αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης, η οποία ωστόσο στη συνέχεια ανακλήθηκε με την ... όμοια απόφαση, κατ' επίκληση του αριθμ. πρωτ. ... εγγράφου του Υπουργείου Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, σύμφωνα με το οποίο η Διοίκηση δεδομένης της επιτυχούς παρέλευσης του χρόνου αναστολής εκτέλεσης της ποινής, κωλύεται να εκδώσει διαπιστωτική πράξη αυτοδίκαιης λύσης της υπαλληλικής σχέσης λόγω αμετάκλητης ποινικής καταδίκης για αδίκημα συνεπαγόμενο έκπτωση του υπαλλήλου από την υπηρεσία, αφού η καταδίκη αυτή κατ' άρθρο 102 παρ.2 του ΠΚ δεν υπάρχει πλέον. Εν τω μεταξύ, ο εκκαλόν υπέβαλε στις 2.7.2015 την παραίτησή του και, τελικώς, εκδόθηκε η ... πράξη του Περιφερειάρχη ... με την οποία διαπιστώθηκε η λύση της υπαλληλικής σχέσης του εκκαλούντος από 17.7.2015, ημερομηνία υποβολής της δεύτερης αίτησης παραίτησής του από την υπηρεσία. Επακολούθησε η υποβολή από τον εκκαλούντα της αριθμ. πρωτ. ... αίτησης για τη συνταξιοδότησή του, στην οποία διελαμβάνετο, μεταξύ άλλων, αίτημα για την αναγνώριση τόσου χρόνου στρατιωτικής θητείας όσου απαιτείται για την θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Ακολούθως, εκδόθηκε η ... πράξη του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ και ήδη προσβαλλόμενη, με την οποία κανονίστηκε σε αυτόν σύνταξη με βάση τη συνολική συντάξιμη υπηρεσία τακτικού δημόσιου υπαλλήλου από έτη 26-3-21 και ορίστηκε αυτή πληρωτέα από 4.2.2021, ημερομηνία που συμπληρώνει το 65ο έτος της ηλικίας του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004 (άρθρο 56 παρ.15 και ήδη 14 του π.δ/τος 169/2007). Στην ανωτέρω πράξη διαλαμβάνεται ότι α) ο ανωτέρω θεωρείται αυτοδικαίως απολυθείς λόγω καταδίκης και η συντάξιμη υπηρεσία του τερματίζεται στις 16.2.2011, ημερομηνία δημοσίευσης της ... απόφασης του Αρείου Πάγου, β) αφαιρείται χρόνος αργίας και παύσης καθηκόντων από έτη 03-04-08 και γ) δεν συνυπολογίζεται ο χρόνος στρατιωτικής θητείας, διότι και με την προσμέτρησή του δεν μεταβάλλεται η ημερομηνία πληρωμής της σύνταξής του. Ήδη, ο εκκαλόν, με την κρινόμενη έφεσή του, όπως αναπτύσσεται με το από 2.4.2019 υπόμνημα, στρέφεται κατά της προαναφερόμενης ... πράξης και παραπονείται ως προς τον χρόνο καταβολής της

σύνταξής του, ζητεί δε την μεταρρύθμισή της, προκειμένου να του κανονισθεί μηνιαία σύνταξη, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 1 του ν.4336/2015, πληρωτέα άμεσα από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης συνταξιοδότησής του (13.1.2016) κατά την οποία είχε ήδη συμπληρώσει το 59^ο έτος της ηλικίας του και τριακονταπενταετή συντάξιμη υπηρεσία, συνυπολογιζομένου ως συντάξιμου του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας από έτη 2-4-11 και του χρονικού διαστήματος από 17.2.2011 έως 17.7.2015. Ειδικότερα, με την έφεση υποστηρίζει, καθ' ερμηνεία του περιεχομένου της, ότι δεν απολύθηκε αλλά παραιτήθηκε, καθώς και ότι η ρύθμιση της περιπτ. β' του άρθρου 62 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα παρίσταται αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Περαιτέρω δε προβάλλει ότι ο χρόνος της εκ μέρους του πραγματικής παροχής υπηρεσίας από 17.2.2011 έως 17.7.2015, πρέπει να προσμετρηθεί στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία του διότι παρακρατήθηκαν ασφαλιστικές εισφορές.

8. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 4.Α. της παρούσας, εφόσον ο εκκαλών, είχε ήδη από το έτος 2009 συμπληρώσει εικοσιπενταετία με μόνη την υπηρεσία τακτικού δημόσιου υπαλλήλου, θεμελιώνοντας ως εκ τούτου συνταξιοδοτικό δικαίωμα μετά την 1.1.1998 και πριν τις 31.12.2010, εμπίπτει κατ' αρχήν στα όρια ηλικίας, που ορίζονταν για τους άντρες με τις διατάξεις του άρθρου 56 παρ. 1 β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως αυτές ίσχυαν πριν την αντικατάστασή τους από 1.1.2011 με το άρθρο 6 παρ. 2 β' του ν.3865/2010 και, συνεπώς, εσφαλμένως υπήχθη, με την προσβαλλόμενη πράξη, στο όριο ηλικίας που προβλέπεται στην παρ. 15 και ήδη παρ. 14 του άρθρου 56 ειδικώς για όσους θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα με βάση την περ. β' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 (εικοσαετία) του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Εντούτοις, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη σκέψη 4.Β., ενόψει του ότι οι διατάξεις αυτές δημιουργούν αδικαιολόγητα άνιση μεταχείριση μεταξύ των δύο φύλων, πρέπει να εφαρμοστεί και στην περίπτωση του εκκαλούντος, προς αποκατάσταση της αρχής της ισότητας, το 60^ο έτος, που ήδη ισχύει ως απώτατο ηλικιακό συνταξιοδοτικό όριο για τις γυναίκες που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα το έτος 2009. Ωστόσο δοθέντος ότι ο εκκαλών γεννήθηκε στις 4.2.1956 δεν είχε συμπληρώσει το 60^ο έτος της ηλικίας του κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του ν. 4336/2015, ήτοι στις 18.8.2015 και, συνεπώς, κατελήφθη από τις ρυθμίσεις της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του ν.4336/2015. Σύμφωνα δε με τα οριζόμενα στο νόμο αυτό εφόσον συμπλήρωσε το 60^ο έτος της ηλικίας του στις 4.2.2016, το ως άνω όριο ηλικίας για τη λήψη πλήρους σύνταξης αυξήθηκε, για το έτος 2016, για όσους συμπλήρωναν το 60^ο έτος της ηλικίας τους από 1.1.2016 έως 31.12.2016, στα 61 έτη και 9 μήνες (βλ. στη σκέψη 3 της παρούσας το αναφερθέν απόσπασμα εκ του Πίνακα 2). Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω (σκέψη 5), η συντάξιμη υπηρεσία του εκκαλούντος τερματίσθηκε με τη δημοσίευση, στις 16.2.2011, της ... απόφασης του Αρείου Πάγου, οπότε κατέστη αμετάκλητη η ποινική καταδίκη του για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας κατ' εξακολούθηση και λύθηκε οριστικώς η υπαλληλική σχέση αυτού, χωρίς να απαιτείται η έκδοση σχετικής απόφασης της αρμόδιας διοικητικής αρχής για την διαπίστωση αυτής αφού, όπως προεκτέθηκε, δεν

συνάπτονται πρωτογενείς έννομες συνέπειες με την έκδοσή της, αλλά απλώς καθορίζεται η αυτοδίκαιη υπαγωγή ορισμένου προσώπου σε νομική κατάσταση από την ημερομηνία που επέρχεται το συγκεκριμένο γεγονός. Τούτο δε ανεξαρτήτως του ότι ήδη από 19.5.2009 (ημερομηνία δημοσίευσης της ... απόφασης του Αρείου Πάγου) είχε καταστεί αμετάκλητη και η ποινική του καταδίκη για το αδίκημα της υπεξαίρεσης στην υπηρεσία κατ' εξακολούθηση, γεγονός που ωστόσο δεν εξετάσε το αρμόδιο συνταξιοδοτικό όργανο και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να εξετασθεί κατά την παρούσα δίκη, καθόσον θα προσέκρουε στην καθιερούμενη με το άρθρο 49 παρ.3 του π.δ/τος 1225/1981 αρχή της μη χειροτέρευσης της θέσης του εκκαλούντος, αφού θα προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς του (ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 911/2018). Πράγματι, επομένως, εφόσον για την έκπτωση του υπαλλήλου από την υπηρεσία του και το συνακόλουθο τερματισμό της συντάξιμης υπηρεσίας του αρκεί το αμετάκλητο της καταδικαστικής απόφασης ακόμη και εάν από το ποινικό δικαστήριο απαγγέλθηκε η αναστολή εκτέλεσης της καταγνωσθείσας ποινής, παρίσταται μη νόμιμη η ... απόφαση του Περιφερειάρχη ... με την οποία ανακλήθηκε ... προγενέστερη όμοια με την οποία μάλιστα είχε μεν διαπιστωθεί η αυτοδίκαιη έκπτωση του εκκαλούντος από την υπηρεσία του λόγω αμετάκλητης ποινικής καταδίκης, χωρίς ωστόσο να προσδιορίζεται ο ακριβής χρόνος επέλευσης αυτής, όσο και η εκδοθείσα στη συνέχεια ... πράξη του ίδιου ως άνω οργάνου με την οποία διαπιστώθηκε η λύση της υπαλληλικής σχέσης του εκκαλούντος από 17.7.2015 λόγω παραίτησης. Συνεπώς, η έκδοση των προαναφερόμενων ... πράξεων του Περιφερειάρχη ... ουδόλως επηρεάζει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, το οποίο δικαιούται και υποχρεούται να ερευνά παρεμπιπτόντως τη νομιμότητα των πράξεων της διοίκησης, την ημερομηνία έκπτωσης του εκκαλούντος από την υπηρεσία, που επήλθε αυτοδικαίως από 16.2.2011. Ως εκ τούτου, η έκτοτε παρασχεθείσα από τον ίδιο υπηρεσία, ανεξαρτήτως της καταβολής αποδοχών, δεν μπορεί να αναγνωρισθεί συντάξιμη. Ελλείπει δε ενεργού υπαλληλικού δεσμού, οποιαδήποτε πεποίθηση δημιουργήθηκε στον εκκαλούντα από τη συνέχιση της εργασίας του στην Περιφερειακή Ενότητα (πρώην Νομαρχιακό Διαμέρισμα) ... δεν επάγεται συνταξιοδοτικά αποτελέσματα, πολύ περισσότερο που η αμετάκλητη καταδίκη υπαλλήλου, η οποία επισύρει την αυτοδίκαιη έκπτωση αυτού, αποτελεί γεγονός αναγόμενο πρωτίστως στη σφαίρα δράσης και γνώσης του υπαλλήλου, ο οποίος και βαρύνεται με την υποχρέωση να ενημερώσει σχετικώς την υπηρεσία του (βλ. Ελ Συν ΙΙ Τμ. 346, 347/2018, Ι Τμ. 239/2017). Εξάλλου, ούτε η διενέργεια από το Δημόσιο κρατήσεων, κατά το μετέπειτα της αυτοδίκαιης έκπτωσης του εκκαλούντος χρονικό διάστημα, δικαιολογεί την αναγνώριση, ως συντάξιμου, του χρόνου αυτού, εφόσον η καταβολή εισφορών δεν αρκεί για να άρει τις λοιπές τασσόμενες από το Συνταξιοδοτικό Κώδικα προϋποθέσεις, προκειμένου να χωρήσει μία τέτοια αναγνώριση (ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 347/2018, 3754/2014, 4350/2013 κ.ά.), ήτοι ακριβώς την προσφορά υπηρεσίας υπό την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου, την οποία πλέον δεν έφερε ο εκκαλών, ως προς δε τον κανονισμό της σύνταξης, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής η αρχή της ανταποδοτικότητας των εισφορών - υπό την έννοια της ευθείας αναλογίας της συνταξιοδοτικής παροχής προς αυτές - η οποία, άλλωστε, κατά τα παγίως κριθέντα, δεν απολαμβάνει συνταγματικής κατοχύρωσης (ΕλΣυν Ολ.1/2014, ΙΙ Τμ. 491/2019,

346/2018, 2188/2017, 2613/2016, 2578/2015, 969/2012, 2048/2013 κ.ά). Περαιτέρω, ο μη συνυπολογισμός του χρόνου εργασίας που παρασχέθηκε μετά τη λύση της υπαλληλικής του σχέσης δεν παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, όπως αβασίμως προβάλλει ο εκκαλών κατ' εκτίμηση του δικογράφου, αφού είναι μέτρο αφενός κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, την αποτροπή δηλαδή των δημοσίων υπαλλήλων από τη διάπραξη ποινικών αδικημάτων που επισύρουν την αυτοδίκαιη έκπτωση από την υπηρεσία και αφετέρου το απολύτως αναγκαίο, υπό την έννοια ότι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού της εύρυθμης λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών και της εμπέδωσης της εμπιστοσύνης του πολίτη στην αξιοπιστία και την ακεραιότητά τους, η οποία πλήττεται με τη διάπραξη από μέρους των υπαλλήλων τέτοιου είδους αδικημάτων, δεν είναι δυνατή η επιλογή άλλου εξίσου αποτελεσματικού αλλά λιγότερο επαχθούς μέτρου. Συνεπώς, με την μη προσμέτρηση του χρονικού διαστήματος από 17.2.2011 έως 17.7.2015 στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του εκκαλούντος υφίσταται δίκαιη ισορροπία μεταξύ του επιδιωκόμενου σκοπού της ρύθμισης και του προστατευόμενου συνταξιοδοτικού δικαιώματος, διότι δεν υπάρχει οριστική απώλεια αυτού, όπως εσφαλμένα διατείνεται ο εκκαλών κατ' εκτίμηση του περιεχομένου της έφεσης. Κατά συνέπεια, ορθά λογίσθηκε ως χρονικό σημείο τερματισμού της τακτικής υπηρεσίας του εκκαλούντος η 16^η.2.2011 και κατά τούτο το αίτημά του περί αναγνώρισης, ως συντάξιμου του από 17.2.2011 έως 17.7.2015 χρόνου τυγχάνει απορριπτέο. Περαιτέρω, απαραδέκτως το πρώτον με το από 2.4.2019 υπόμνημα α) ζητείται η προσμέτρηση ως συντάξιμου του χρόνου ασφάλισής του στον ΟΑΕΕ (έτη 1-11-0) και στο ΙΚΑ (έτη 0-2-5), καθώς και του χρόνου που ετέθη σε αργία (έτη 03-04-08) και β) αμφισβητείται, σε κάθε περίπτωση όλως αορίστως, ο υπολογισμός της σύνταξής του. Τούτο καθόσον με το υπόμνημα επιτρέπεται μόνο η ανάπτυξη των προβληθέντων ήδη με την έφεση ή παραδεκτώς με το δικόγραφο πρόσθετων λόγων ισχυρισμών και δεν επιτρέπεται στους διαδίκους να διευρύνουν το ουσιαστικό αντικείμενο της δίκης, όπως αυτό καθορίζεται από το αίτημα και προσδιορίζεται από την πραγματική και νομική βάση της έφεσης, υποβάλλοντας νέα αιτήματα που δεν είχαν υποβληθεί με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο της έφεσης (βλ. άρθρο 29 παρ. 2 του π.δ/τος 1225/1981, ΕλΣυν II Τμ. 940/2020, 4753/2013, 1438/2010, 1579/2005, 354/2003, III Τμ. 461/2020, 4196/2013, 784/2012 κ.ά.). Τέλος, το αίτημα του εκκαλούντος για το συνυπολογισμό στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του και του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας από έτη 2-4-11 τυγχάνει απορριπτέο ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο, καθόσον και με την προσμέτρηση του χρόνου αυτού, υπό την προϋπόθεση βεβαίως καταβολής της προβλεπόμενης εισφοράς, και της εντεύθεν συμπλήρωσης της εικοσιπενταετίας κατά το έτος 2007, ουδόλως μεταβάλλεται ο χρόνος καταβολής της σύνταξής του (πρβλ.ΕλΣυν II Τμ.374/2018).

9. Ενόψει όλων των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη έφεση να γίνει εν μέρει δεκτή, να μεταρρυθμιστεί η προσβαλλόμενη ... πράξη του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ και να ορισθεί η σύνταξη του εκκαλούντος πληρωτέα από την ημερομηνία συμπλήρωσης του 61^{ου} έτους και 9 μηνών της ηλικίας του, ήτοι από 4.11.2017. Περαιτέρω δε πρέπει, ως εκ της εν μέρει παραδοχής της έφεσης και κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, να διαταχθεί

η επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου που κατέθεσε για την άσκησή της (άρθρο 73 παρ. 4 και 5 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο - ν. 4129/2013, Α' 52)

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται εν μέρει την έφεση.

Μεταρρυθμίζει την ... πράξη του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ.

Ορίζει τη σύνταξη του εκκαλούντος πληρωτέα από την ημερομηνία συμπλήρωσης του 61^{ου} έτους και 9 μηνών της ηλικίας του, ήτοι από 4.11.2017.

Διατάσσει την επιστροφή του κατατεθέντος παραβόλου στον εκκαλούντα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε τηλεδιάσκεψη στις 9 Ιουλίου 2020.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΠΑΡΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΤΑΝΤΙΝΑ ΣΤΑΜΟΥΛΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΡΑΓΚΟΠΑΝΑΓΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 15 Δεκεμβρίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ ΑΣΗΜΙΝΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ